

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2022, č. j. OAM-973/ZA-ZA11-K01-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne X. 2021 tak, že žádost se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že domněnka bezpečné země původu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je vyvratitelná, v jeho případě Moldavsko za bezpečnou zemi původu považovat nelze, žalovaný pochybil, pokud jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Zopakoval svůj azylový příběh, kdy byl od roku 2018 členem strany „X“, která se v roce 2021 rozpadla, žalobce pak začal mít problémy, byl zastavován a bezdůvodně kontrolován policií, vyhrožovali jemu i jeho matce, nyní se obává, že by mohl být souzen ve vykonstruovaném procesu, ve státě původu se nepokusil zajistit si ochranu, neboť policie zasahovala na popud vlivných lidí, kteří jsou nyní u moci.
3. Vytýkal žalovanému, že si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních podkladů o zemi původu a nepřihlédl ke všemu, co žalobce tvrdil nebo co vyšlo najevo, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu. Žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu, shromáždil pouze dva podklady, ze kterých odkazuje pouze na obecné informace, které nesouvisí s důvody žádosti prezentovanými žalobcem. Úplně chybí podklady pro zhodnocení, zda má žalobce možnost se bránit pomocí vnitrostátních prostředků. Z podkladů ve spise naopak vyplývá, že realita dodržování zákonů a předpisů vykazuje v Moldavsku nedostatky, a to zejména v soudnictví, dále se podle nich nedá vyloučit existence případů nepřiměřeného nebo diskriminačního trestního stíhání nebo trestání, které se týká ve velké míře především politických oponentů a občanských aktivistů. Tyto zprávy tedy pouze potvrzují riziko pronásledování v případě žalobce.
4. S ohledem na výše uvedené Moldavskou republiku v případě žalobce za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Moldavsko je ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. bezpečnou zemí původu, hlavní povinnost k prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů je na žadatelích, žalobce však těmito požadavkům jednoznačně nedostál. Žádost žalobce považoval za čistě účelovou motivovanou legalizací dalšího pobytu v ČR a snahou o získání vyššího ekonomického standardu, sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že Českou republiku si vybral z důvodu nejlepší finanční dostupnosti.
6. Poukázal na to, že město X, odkud žalobce pochází, je pod kontrolou moldavské vlády, žalobce nikdy neměl problémy se státními orgány své země, v případě problémů se může na kompetentní orgány svého státu obrátit, žalobce se však na policii ani jiné orgány neobrátil, tento postup přesvědčivě nezdůvodnil. Teprve pokud by státní orgány jeho země nebyly schopny nebo ochotny mu ochranu poskytnout, jednalo by se o azylově relevantní důvody, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004 č.j. 4 Azs 185/2004, přičemž pouhá nedůvěra ve státní orgány důvod

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pro udělení mezinárodní ochrany nezakládá (viz usnesení NSS č.j. 9 Azs 193/2020-42). V zemi původu žalobce přitom její občané mohou využít legální prostředky k ochraně svých práv, veřejný ochránce práv je plně funkční, je nezávislý na politických tlacích a zabývá se též případy porušování lidských práv. Žalobce však nevyužil žádné z forem právní ochrany, které jsou dostupné ve státě původu, může tak učinit po svém návratu, pokud se bude cítit ohrožen.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne X. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, uvedl, že žádost podal z důvodu problémů, které měl jako člen strany „X“ po jejím rozpadu, byl pronásledován policejními orgány, kteří mu zastavili auto a snažili se mu něco podstrčit, bylo vyhrožováno jeho matce. Při pohovoru doplnil, že dostával výhrůžné telefonáty, byl bezdůvodně zastavován policejními orgány, kvůli ověření totožnosti nebo byly konány prohlídky, třeba auta, vždy před svědky, bylo mu vyhrožováno, tak se policie chovala ke všem lidem ze strany, je to pomsta za to, že strana změnila lidi na různých funkcích, žalobce myslí, že ho chtěli zavřít. Svoje problémy v Moldavsku nijak oficiálně neřešil (po dobu 9 měsíců), nikam se neobrátil, spíše se snažil nevycházet, raději odjel, přestěhování by věc neřešilo, ani do Rumunska, to by také nepomohlo, neboť jde o pomstu.
8. Obsahem spisu je Informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí Odboru azylové a migrační politiky (OAMP) Ministerstva vnitra ČR - Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 28. 7. 2021 a zpráva ČTK ze dne 6. 8. 2021.
9. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že žádost žalobce se zamítá jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Moldavsko je bezpečnou zemí původu a žalobce neprokázal, že by tomu v jeho případě bylo jinak. Konstatoval, že žalobce nepochází z Podněstří, dle shromážděných materiálů je Moldavsko parlamentní demokracií, kde probíhají pluralitní volby se svobodnou soutěží politických sil, jde o bezpečnou zemi původu, která splňuje základní demokratické principy, byla přijata řada reforem v oblasti politických a občanských práv. Poukázal na zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení u žadatelů pocházejících z bezpečné země původu, kterým však žalobce nedostál, shledal, že žalobce není politickým aktivistou, politickým oponentem či obhájcem lidských práv, jím tvrzené potíže nejsou způsobilé vyvrátit domněnku bezpečné země původu, započaly 9 měsíců před jeho odjezdem z vlasti, jednalo se pouze o telefonické výhrůžky či kontroly a prohlídky např. automobilu, vždy před svědky a bez následků pro žalobce, žalobce si přitom bez potíží vyřídil cestovní doklad a opět bez potíží vycestoval, žádné další negativní dopady (např. obvinění, trestní stíhání, věznění), nepocítil, žalobce ani tyto problémy ve vlasti nijak neřešil, přitom mohl a měl využít účinné prostředky vnitrostátní ochrany, které jsou v zemi původu dostupné. Žádost považoval za účelovou cílenou pouze na legalizaci dalšího pobytu žalobce v ČR. Uzavřel, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko za bezpečnou zemi považovat a má tedy v případě jakýchkoli problémů v jeho zemi možnost využít kompetentních orgánů vlasti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Žalobu neshledal důvodnou.
11. Účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
13. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *se pro účely zákona o azylu považuje za bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
14. Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
15. Následná konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se institutu zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země původu pro zjevnou nedůvodnost vychází z principů vyjádřených v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č.j. 10 Azs 232/2020-32: *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zemi původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“ K tomu též viz usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, usnesení ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, či usnesení ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020 - 68. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34 pak pro tento druh řízení platí, že: „podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona.“

16. Z citovaného ustanovení § 16 odst. 2 vyplývá, že pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné musí být splněny následující podmínky: 1) žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a 2) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neprokáže, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, to znamená, že v případě nesplnění jedné z nich, nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat.
17. Soud se tedy nejdříve zabýval tím, zda v daném případě byly obě shora uvedené podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu naplněny.
18. Podle § 2 bodu 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném od 23. 3. 2019, považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Moldavsko s výjimkou Podněstří, k tomu např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 5 Azs 138/2021-16, kterým bylo potvrzeno, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. V řízení bylo zjištěno, že žalobce je moldavské státní příslušnosti, pochází z města X, které se nachází mimo oblast Podněstří. Tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nerozporoval. Není tedy pochyb o tom, že žalobce pochází z té části Moldavska, která je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu.
19. V řízení bylo dále zjištěno, že žalobce žádným způsobem neprokázal, že by Moldavsko nebylo možné ve vztahu k jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal v souvislosti se svými problémy, kterým čelil po rozpadu strany X. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí pečlivě a podrobně rekapituloval všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a tyto následně vyhodnotil podle relevantních ustanovení zákona o azylu. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný některá tvrzení žalobce opomenul, žalobce pak ani nekonkretizoval, ke kterým tvrzeným skutečnostem žalovaný dle jeho názoru nepřihlédl.
20. V návaznosti na tvrzení žalobce žalovaný na podkladě shromážděných informací o zemi původu vyhodnotil, že žalobce není politickým aktivistou, politickým oponentem či obhájcem lidských práv, ohledně kterých dle podkladů ve spise nelze vyloučit existenci případů nepřiměřeného nebo diskriminačního trestního stíhání nebo trestání. Následně přihlédl k tomu, že problémy zůstaly v rovině kontrol/prohlídek policie, a to vždy za přítomnosti svědků, a výhrůžek, přičemž už později pro žalobce neměly žádné negativní důsledky, nedošlo k jeho obvinění, trestnímu stíhání či věznění. V této souvislosti pak považoval za podstatné, že žalobce se neobrátil na žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vnitrostátní orgány za účelem získání ochrany svých práv, k tomu poukazoval na čistě subjektivní přesvědčení, že by to stejně nemělo smysl.

21. Soud konstatuje, že v případě bezpečných zemí původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany je jednou z podmínek nezbytnou pro zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006 - 149). V posuzovaném případě z ničeho nevyplývá, že by moldavské státní orgány nebyly schopny či ochotny žalobce před vznikem vážné újmy ochránit, pouhá nedůvěra žalobce v možnost vnitrostátní ochrany tvrzená bez přesvědčivých důvodů zcela evidentně nemohla postačovat k závěru, že v jeho případě Moldavsko není bezpečnou zemí původu. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by žalobce musel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což neučinil.
22. Za těchto okolností byly podklady shromážděné žalovaným zcela dostačující, žalovaný na jejich základě zjistil, že Moldavsko je parlamentní demokracií, kde existuje svobodná soutěž politických sil a platí demokratické principy, jsou zde dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, z nichž zmínil zejména veřejného ochránce práv, který je plně funkční, nezávislý na politických tlacích a zabývá se též případy porušování lidských práv. S ohledem na to, že žalobce se ani nepokusil na žádné státní orgány obrátit, nebylo namístě, aby žalovaný dostupnost prostředků vnitrostátní ochrany podrobněji zkoumal, takové posouzení by náleželo až meritornímu posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, ke kterému však v daném případě nebyl prostor (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2021, č. j. 10 Azs 258/2020-52, či ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23).
23. S ohledem na závěry učiněné shora soud uzavírá, že v daném případě byly naplněny podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, žalobce v posuzovaném případě neuvedl žádné důvody, kterými by Moldavsko jako bezpečnou zemi původu ve vztahu k jeho osobě zpochybnil a které by mohly vést žalovaného k meritornímu posouzení jeho žádosti z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný si dle názoru soudu pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které řádně zhodnotil a vyvodil z nich správný právní závěr. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise. Napadené rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.